

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4416/2021
30.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Немања Јоловић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Иван Симић, адвокат из ..., и ВВ из ..., чији је пуномоћник Милан Босика, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене ББ, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1968/21 од 21.04.2021. године, у седници од 30.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене ББ из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1968/21 од 21.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 7897/19 од 26.01.2021. године која је исправљена решењем тог суда од 17.02.2021. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и утврђено да су ништави и не производе правно дејство уговор о подели брачне тековине закључен између ВВ и ББ пред Првим основним судом у Београду Ов1 5578/11 од 08.02.2011. године, анекс један тог уговора оверен пред Првим основним судом у Београду Ов 23313/11 од 23.02.2011. године, уговор о купопродаји закључен између ВВ као продавца и ББ као купца, оверен пред Првим основним судом у Београду Ов 18685/11 од 14.02.2011. године и анекс један тог уговора оверен пред Првим основним судом у Београду Ов 23322/11 од 23.03.2011. године, који за предмет имају четворособни стан бр .., површине 103,9 м² на другом спрату зграде у улици ... број .., на кп .. у листу непокретности бр .. КО ..., што су тужени дужни признати, а тужена ББ је обавезана да трпи да се у листу непокретности брише упис њеног права својине на предметном стану и обавезана је да стан слободан од свих лица и ствари преда у посед тужиоцу. Ставом другим изреке усвојен је предлог за одређивање привремене мере којом је туженој ББ забрањено отуђење, оптерећење или на било који начин располагање предметним станом. Ставом трећим изреке тужени су обавезани да солидарно тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 727.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке одбачен је захтев пуномоћника туженог ВВ за изузеће поступајућег судије.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1968/21 од 21.04.2021. године, ставом првим изреке одбијене су као неосноване жалбе тужених и потврђена првостепена пресуда исправљена решењем у ставовима првом, другом и четвртном изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка из става трећег изреке, првостепене пресуде тако што су тужени обавезани да солидарно тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 747.000,00 динара са законском затезном каматом од извирности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужена ББ је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП и утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени ВВ је као купац закључио са ГГ као продавцем уговор о купопродаји непокретности Ов бр 279/98 од 25.11.1999. године, који је за предмет имао двособан стан на другом спрату зграде у Улици ... број .., површине 64 м², уписану на кп .. ЗКУЛ .. КО Уговором о поклону Ов 8321/02 од 24.06.2002. године ВВ је као поклонодавац поклонио свом сину, тужиоцу АА, рођеном ...2001. године, преко законског заступника мајке ДД, наведени двособни стан. Анексом 1. тог уговора, овереним 11.04.2003. године, измењен је члан 2. Уговора о поклону од 24.06.2002. године и као предмет поклона означен је четворособан стан површине 103,90 м² на кп .., у складу са решењем Општине Савски венац од 28.03.2003. године, којим је ВВ одобрено извођење радова на адаптацији и доградњи станова са дворишне стране зграде у Улици ... број .. . Тужени ВВ је 25.10.1999. године поднео тужбу за развод брака од тужене ББ у предмету Другог општинског суда у Београду П 2415/2000, са тврдњом да је брачна заједница између супружника фактички престала да постоји пре седам година. Пресудом Другог општинског суда у Београду П 2415/2000 од 08.11.2002. године, која је постала правноснажна 08.05.2003. године, разведен је брак тужених, који су након развода поделили брачну тековину, у коју није био укључен спорни стан. ББ је дана 22.11.2010. године поднела тужбу против ВВ и АА, ради утврђења ништавости уговора о поклону и анекса. Пресудом на основу признања Вишег суда у Београду П 21459/10 од 14.01.2011. године, која је постала правноснажна 03.02.2011. године, утврђено је да су ништави Уговор о поклону Ов 8321/02 од 24.06.2002. године и Анекс од 11.04.2003. године. Тужени су закључили уговор о подели брачне тековине, оверен пред Првим основним судом у Београду 08.02.2011. године, у коме је констатовано да су током трајања брака заједничким радом и средствима стекли стан број .., на другом спрату зграде у Улици ... бр .., површине 64 м², чија површина након заједничког инвестирања у адаптацију и доградњу износи 103,9 м², са правом сувласништва тужених са 1/2 идеалног дела. Уговором о купопродаји овереним 14.02.2011. године тужени ВВ је свој сувласнички удео на спорном стану продао туженој ББ за купопродајну цену од 45.000 евра у динарској противвредности. Анексом 1. уговора о подели брачне тековине, овереним 23.02.2011. године, констатовано је да су тужени током трајања брака заједничким

радом и средствима стекли предметни стан, да у листу непокретности није наведена његова површина, да је у Уговору о купопродаји од 25.11.1999. године означена површина стана од 64 м², а Анексом 1. тог уговора од 23.02.2011. године извршено је усаглашавање ознака непокретности из уговора са ознакама у катастру и констатовано да је тужена ББ као купац исплатила купопродајну цену. Решењем Службе за катастар непокретности од 04.03.2011. године дозвољен је упис права својине тужене ББ са уделом од 1/1 на двособном стану бр .., на другом спрату зграде у Улици ... бр .. . Правноснажним решењем Вишег суда у Београду П 21459/10 од 12.06.2014. године дозвољено је понављање поступка и укинута је пресуда на основу признања тог суда П 21459/10 од 14.01.2011. године, али након тога није правноснажно окончан поступак за утврђење ништавости Уговора о поклону од 24.06.2002. године и Анекса од 11.04.2003. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је усвојен тужбени захтев и утврђена ништавост спорних уговора о подели брачне тековине и уговора о купопродаји са анексима.

Правилан је закључак нижестепених судова да стан који је предмет спорних уговора о подели брачне тековине и уговора о купопродаји са анексима, не представља заједничку имовину тужених у смислу члана 171. Породичног закона, иако је брак тужених формално разведен пресудом која је постала правноснажна 08.05.2003. године.

Из одредбе члана 171. став 1. Породичног закона произилази да је заједница живота супружника неопходан услов за стицање заједничке имовине у току брака. Заједница живота подразумева, између осталог, економску заједницу и заједничко вођење породичног домаћинства. У поступку је утврђено да је заједница живота између тужених престала више година пре него што је брак правноснажно разведен, јер су тужени на несумњив начин изразили вољу да заједницу прекину и живели су самостално у одвојеним породичним домаћинствима. Зато је правилан закључак другостепеног суда да имовина стечена након фактичког престанка заједнице живота не представља заједничку имовину тужених стечену радом у току брака, већ има карактер посебне имовине, иако у моменту њеног стицања брак тужених није био правноснажно разведен.

Уговор о купопродаји предметног стана тужени ВВ закључио је месец дана након подношења тужбе за развод брака од тужене, седам година након престанка њихове заједнице живота, што је потврђено и мишљењем надлежног центра за социјални рад у поступку за развод брака. Тужени ВВ је спорни стан поклонио тужиоцу уговором од 24.06.2002. године, који је и даље на правној снази, како то правилно закључују нижестепени судови, будући да је по захтеву за понављање поступка укинута пресуда на основу признања којом је било утврђено да су ништави уговор о поклону и анекс од 11.04.2003. године. По тужби ББ против тужених ВВ и АА, ради утврђења ништавости наведеног уговора о поклону и анекса, још увек није донета правноснажна пресуда, али је суд у овој парници могао одлучити о пуноважности тог уговора као о претходном питању, о коме одлука суда има правно дејство само у овој парници, у смислу члана 12. ЗПП. Будући да је утврђено да нема разлога за ништавост у смислу члана 103. ЗОО уговора о поклону којим је ВВ поклонио спорни стан тужиоцу, те да наведени стан није био брачна тековина тужених, произилази да ВВ након закључења уговора о поклону више није као власник могао

располагати предметним станом, па су ништави и не производе правно дејство сви каснији правни послови којима су тужени располагали спорним станом, и то Уговор о деоби брачне тековине од 08.02.2011. године са Анексом од 23.02.2011. године и Уговор о купопродаји од 14.02.2011. године са Анексом од 23.03.2011. године.

Наводима ревизије тужене неосновано се указује на погрешну примену одговарајућих одредаба Породичног закона, односно да у поступку није утврђено тачно време фактичког престанка брака, те да је брак могао престати само правноснажношћу пресуде о разводу, о чему је довољне разлоге дао другостепени суд, па их као правилне прихвата и Врховни касациони суд. Наводима који указују да је тужени ВВ износио неистините тврдње о престанку заједнице живота са туженом, да се тужена у периоду од подношења тужбе за развод брака до правноснажности пресуде о разводу бавила старањем над њиховим заједничким дететом, прибављањем средстава и увећањем заједничке имовине и да је сматрала да постоји заједница живота са туженим, да је спорна непокретност купљена заједничким средствима тужених и да тужена није знала да је ВВ поднео захтев за развод брака, оспорава се оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може поднети, према члану 407. став 2. ЗПП. Неосновани су ревизијски наводи да је доношењем нижестепених пресуда тужена изгубила право на поделу брачне тековине и спорног стана као имовине стечене у браку, јер из утврђеног чињеничног стања произилази да су тужени располагали спорним станом као брачном тековином уговором о подели брачне тековине закљученим више од осам година након развода брака, што указује на правну манипулацију и несавесност тужених, у ситуацији када је претходно уговором о поклону који није поништен тужени спорним станом располагао у корист тужиоца.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић